

Впевненість у воскресінні

«Але Бог допоміг мені до цього дня, і тому я стою тут і свідчу перед малими і великими.

Я не кажу нічого, крім того, що пророки і Мойсей сказали, що станеться, — що Месія буде страждати і, як перший, хто воскрес із мертвих, принесе послання світла своєму народу і язичникам».
Дії 26:22,23

Впевненість у воскресінні є однією з найважливіших тем у Біблії, і так має бути, інакше обіцянки Бога не мали б ніякого значення. Однак, щоб зрозуміти, чому має бути воскресіння мертвих, спочатку необхідно повністю усвідомити природу смерті. Біблія говорить нам, що смерть є станом забуття — неіснування (Еклезіаст 9:5,6,10). Коли досконалий чоловік Адам згрішив, він зазнав покарання за гріх, яким була смерть (Буття 2:17; Римлянам 5:12; 6:23). Бог описав стан смерті таким чином: «У поті чола свого будеш їсти хліб, аж поки не повернешся до землі, з якої ти взятий, бо ти є порошок, і до порошку повернешся» (Буття 3:19). (Буття 3:19). Не було

жодної згадки про загробне життя або про «душу», яка не підлягає смерті.

Адам був приречений на вічне небуття, якби не любов і милосердя Бога, які виразилися в житті, смерті та воскресінні Ісуса. Його воскресіння було гарантією того, що Божий план воскресіння для всіх стане реальністю. Апостол Павло у своїй проповіді на Ареопазі сказав, що Бог «призначив день, в який Він буде судити світ у справедливості через того, кого Він призначив, про що Він дав впевненість усім людям, воскресивши Його з мертвих». Дії 17:31

Необхідність воскресіння Ісуса

У Божому плані було надзвичайно важливо, щоб Ісус помер як викуп за Адама, але не менш важливо було, щоб він воскрес із мертвих. Мертвий Христос, або Месія, не зміг би виконати чудові обіцянки Божого Слова, такі як ті, що містяться в Ісаї 9:6,7: «Бо Дитя народилося нам, Син даний нам, і влада () буде на Його плечах, і ім'я Його буде: Чудовий, Радник, Бог могутній, Отець вічний, Князь миру. Збільшення Його влади і миру не буде кінця». Учні очікували, що ця обіцянка здійсниться під час земного служіння нашого Господа, і тому вони були так зневірені і пригнічені, коли Ісус помер на хресті. Вони не

розуміли, що це було частиною плану Небесного Отця.

У перший день тижня, на третій день після розп'яття Ісуса, він з'явився двом своїм зневіреним учням, які йшли до Еммауса (Лука 24:1,21). Вони вважали його незнайомцем. Під час розмови він лагідно дорікнув їм за те, що вони не розпізнали цю важливу частину Божого плану, сказавши: «О, нерозумні й повільні серцем, щоб вірити в усе, що пророки говорили! Хіба не повинен був Христос це витерпіти, щоб увійти в свою славу? І, починаючи від Мойсея та всіх пророків, він пояснював їм у всіх Писаннях те, що стосувалося його». (Лука 24:25-27). Протягом наступних сорока днів учні прийшли до прийняття і віри в те, що Ісус воскрес із мертвих, але тільки після П'ятидесятниці, коли на них зійшов Святий Дух, вони повністю зрозуміли важливість воскресіння в Божому плані примирення. Про це свідчить проповідь Петра, записана в Діях 2:14-36.

Слово «воскресіння» не зустрічається в Старому Завіті, але ця доктрина викладається в багатьох чітких висловлюваннях Святого Письма. В Іова 14:13-15 ми читаємо: «О, якби Ти сховав мене в могилі, якби Ти зберіг мене в таємниці, доки не мине Твій гнів, якби Ти призначив мені певний час

і згадав про мене! ... Ти покличеш, і я відповім Тобі; Ти матимеш бажання до діла рук Твоїх». Пророк Ісая писав: «Твої померлі оживуть, разом із моїм мертвим тілом вони повстануть. Прокиньтесь і співайте, ви, що мешкаєте в пилу, бо ваша роса — як роса трав, і земля викине померлих» (Ісая 26:19). Пророк Осія писав: «Я викуплю їх від влади могили, я визволю їх від смерті: о смерте, я буду твоєю пошестю; о могило, я буду твоєю загибеллю». Осія 13:14

Обіцянка Аврааму

Абсолютна впевненість у воскресінні була проілюстрована для нас у випадку, який вимагав воскресіння, щоб божественна обіцянка мала сенс. Ми говоримо про Божу обіцянку Аврааму, записану в Буття 22:15-18. Пам'ятаємо, що Бог обіцяв Аврааму сина, який мав народитися від Сари (Буття 17:19). Авраам чекав багато років, щоб ця обіцянка здійснилася, бо саме через це насіння мали здійснитися всі інші обіцянки, які Бог дав йому. Однак розповідь говорить нам, що коли Ісаак був молодим чоловіком, Бог попросив Авраама принести свого сина в жертву (Буття 22:1,2). Віра Авраама в Божі обіцянки була такою сильною, що він вірив, що Бог воскресить Ісаака з мертвих, якщо це буде необхідно, щоб виконати свої обіцянки.

Ця впевненість проявилася в словах Авраама до тих, хто залишився біля підніжжя гори, коли він наказав молодим чоловікам: «Залишайтеся тут з ослом, а я і хлопчик підемо туди, поклонимося і повернемося до вас» (вірш 5). Апостол Павло в Посланні до Євреїв 11:17-19 підтверджує цю думку: «Вірою Авраам, коли був випробуваний, приніс в жертву Ісаака, і той, хто отримав обіцянки, приніс в жертву свого єдинородного сина, про якого було сказано: «В Ісааку буде названо твоє потомство», вважаючи, що Бог здатний воскресити його навіть з мертвих, звідки він і отримав його в як прообраз». Зауважимо, що на цій картині Бог був представлений в Авраамі, а Ісус — в Ісааку. Всі обіцянки Бога світу були зосереджені в Ісусі. Ісус мав жити, щоб виконати ці обіцянки, воскреснувши з мертвих.

Садукеї не вірили у воскресіння. Вони намагалися заманити Ісуса в пастку, вигадавши абсурдну ситуацію, в якій одна жінка була дружиною семи померлих чоловіків. Питання до нашого Господа було таким: чиєю дружиною вона буде в Царстві? Ісус відповів: «Ви помиляєтеся, не знаючи ні Писань, ні сили Божої. Бо у воскресінні вони не одружуються і не виходять заміж, але є як ангели Божі на небі» (Матвія 22:23-30). Ісус просто вказав на те, що в Царстві не буде шлюбу, а тому

ситуація, вигадана садукееями, не мала сенсу. (Матвія 22:23-30). Ісус просто вказав, що в Царстві не буде шлюбу, а тому ситуація, вигадана садукееями, не мала сенсу. Однак Ісус побачив можливість вказати на помилку в доктрині садукееїв, коли сказав: «А щодо воскресіння мертвих, чи не читали ви, що вам сказав Бог, кажучи: Я є Бог Авраама, Бог Ісаака і Бог Якова? Бог не є Богом мертвих, а Богом живих». вірші 31,32; Вихід 3:6

Садукееї знали, що патріархи були мертві вже століттями, і вони також розуміли, що Ісус знав про це. Вони були змушені визнати, що, якщо Бог був істинним і надійним, Авраам, Ісаак і Яків мали бути повернені до життя, щоб вони могли знову насолоджуватися обіцяними відносинами з Богом.

Пророк, подібний до Мойсея

У Повторенні Закону 18:18,19 Мойсей повторив слова Бога, які той сказав йому про царство, яке буде функціонувати під керівництвом нового посередника і за новою угодою. «Я поставлю їм пророка з-поміж їхніх братів, подібного до тебе, і вкладу свої слова в його уста, і він буде говорити їм усе, що Я йому накажу. І станеться, що хто не

слухатиме моїх слів, які він буде говорити в моє ім'я, того Я покараю».

Апостол Петро в Діях 3:21-26 застосовує це пророцтво Мойсея до царства, називаючи його «часом відновлення всього» і заявляючи, що про цей чудовий час говорив Бог устами всіх своїх святих пророків від початку світу. Потім він нагадав своїм слухачам про первісне пророцтво про відновлення (), вимовлене Мойсеєм. Ця чудова проповідь Петра була виголошена на одній із галерей Храму. Серед слухачів були начальник храму та садукеї. Коли Петро завершив свою проповідь словами: «До вас перших Бог, воскресивши Свого Сина Ісуса, послав Його, щоб благословити вас, відвернувши кожного з вас від ваших гріхів», начальник і садукеї розгнівалися. Вони розгнівалися, бо Петро стверджував, що Ісус воскрес із мертвих і що через Нього всі, хто був у могилах, воскреснуть, щоб скористатися «часом відновлення». Далі розповідь продовжується: «І коли вони говорили до народу, прийшли до них священики, начальник храму і садукеї, обурені тим, що вони навчали народ і проповідували через Ісуса воскресіння з мертвих». Дії 4:1,2

Пророчі особливості Завіту Закону

У Святому Письмі нам сказано, що багато рис Завіту Закону, даного народу Ізраїлю, були прообразом майбутніх подій (1 Коринтян 10:11; Євреїв 10:1). Ми бачимо, що це особливо стосується двадцять третьої глави книги Левит, яка була частиною Закону. У цій главі Господь дав Мойсею вказівки щодо свят, які народ мав дотримуватися. Чотирнадцятого дня першого місяця вони мали зарізати пасхальне ягня, а п'ятнадцятого — святкувати Свято Незаквашених Хлібів, яке тривало сім днів (Вихід 12:6; Левит 23:5,6). Ізраїльтяни вийшли з Єгипту «п'ятнадцятого дня першого місяця, на другий день після Пасхи» (Числа 33:3). Після того, як вони увійшли до своєї землі і зібрали врожай зерна, Господь наказав Мойсею, що вони повинні виконувати додатковий обряд. Ми читаємо: «Коли ви увійдете до землі, яку Я даю вам, і будете збирати врожай зерна, то повинні спалити на вівтарі Господньому (Числа 33:3). Після того, як вони прийшли до своєї землі і зібрали врожай зерна, Господь наказав Мойсею, щоб вони виконали додатковий обряд. Ми читаємо: «Коли ви прийдете до землі, яку Я даю вам, і зберете врожай, то принесете жнива перших плодів вашого врожаю до священика: І він помахася снопом перед Господом, щоб він був прийнятий

Жовтень 2025 року

за вас: на наступний день після суботи священик помагає ним» (Левит 23:10,11). «Субота», про яку тут згадується, була святим зібранням, що ознаменувало перший день свята опрісноків.

В рамках ритуалу священик виходив на поля, вибирав стигле зерно, збирав його в сніп і в'язав у сніп. Повернувшись, він підносив сніп перед Господом на вівтарі як жертву перших плодів врожаю. Цей акт ознаменував початок жнив, які мали тривати п'ятдесят днів. вірші 15,16

Ця особливість свята була дивовижно пророчною у випадку Ісуса. Ісус був зобов'язаний досконало дотримуватися всіх деталей Закону. Чотирнадцятий день місяця нісан починався із заходом сонця, і десь після півночі Ісус був заарештований у Гефсиманському саду і переданий Каяфі, а потім римлянам (Матвія 26:47-75; 27:1-26). У розповіді Марка сказано, що він був розп'ятий о третій годині, приблизно о 9:00 ранку, все ще чотирнадцятого дня місяця нісан. Ісус пробув на хресті до дев'ятої години, приблизно до 3:00 пополудні, і помер. (Марк 15:25-37). Таким чином, Ісус помер того ж дня, 14 нісана за єврейським календарем, коли в Ізраїлі забивали пасхальних ягнят. Павло підтверджує цей зв'язок, кажучи: «Христос, наш пасхальний

ягня, був принесений в жертву за нас». 1 Коринтян 5:7

Тіло Ісуса було покладено в гробницю перед заходом сонця чотирнадцятого дня місяця нісан (Лука 23:53-55). Тіло лежало в гробниці весь наступний день, від заходу сонця до заходу сонця, що було суботою, або п'ятнадцятим днем місяця нісан (вірш 56). Потім дуже рано вранці — першого дня тижня, або шістнадцятого дня місяця нісан — жінки прийшли до гробниці і виявили, що Ісус воскрес із мертвих (Лука 24:1-6; Марк 16:1-6). Таким чином, Ісус став «первістком» духовного врожаю і «первістком тих, хто заснув» у смерті, тобто первістком воскресіння. (1 Коринтян 15:20). Ми можемо уявити собі, як єврейський священик виконував обряд помахування снопом перед Господом рано вранці того шістнадцятого дня місяця нісан, в той самий час, коли Ісус виконував Закон, воскресши з мертвих.

Детальне свідчення Павла

За часів апостола Павла, як і за наших днів, існував скептицизм щодо воскресіння мертвих. Щоб відповісти на це, він написав п'ятнадцяту главу 1 Коринтян, щоб показати, що обіцяне воскресіння було важливою і невід'ємною частиною Божого плану спасіння. У перших

віршах розділу Павло нагадує церкві в Коринті, що послання, яке він проголошував їм, було Євангелієм [грецькою: добра новина], і першою та найголовнішою частиною цього послання була смерть і воскресіння Ісуса. «Бо я передав вам насамперед те, що й сам прийняв, що Христос помер за наші гріхи згідно з Писанням; і що Він був похований, і що Він воскрес на третій день згідно з Писанням». 1 Коринтян 15:3,4

Потім апостол представляє воскресіння Ісуса як факт, оскільки його бачили апостоли, а потім і понад п'ятсот братів, більшість з яких ще були живі на час написання Павлом свого листа. Нарешті, воскреслий Господь був побачений самим Павлом на дорозі до Дамаску (вірші 5-8). У віршах 12-19 Павло демонструє, що вся доктрина воскресіння залежить від воскресіння Ісуса, і тому що він воскрес, то всі, хто в могилах, також воскреснуть з мертвих. Якби Ісус не воскрес, то всі — навіть його учні та послідовники — все ще були б у своїх гріхах. Бо навіть якщо Ісус помер, щоб зайняти місце Адама у смерті, йому було необхідно знову ожити, щоб з'явитися перед Богом і представити цінність, або заслугу, своєї жертви викупу в руки божественної справедливості.

Апостол завершує цю частину своєї аргументації, кажучи: «Але тепер Христос воскрес із мертвих і став первістком тих, хто заснув. Бо як через людину [Адама] прийшла смерть, так через людину [Ісуса] прийшло і воскресіння мертвих. Бо як в Адамі всі вмирають, так і в Христі всі оживуть», тобто всі отримають можливість, завдяки послуху, здобути вічне життя. (вірші 20-22). Воскресіння відбудеться згідно з визначеним планом, продовжує Павло: «Кожен у своєму порядку: спочатку Христос, як первісток, потім ті, хто належать до Христа, у Його присутності» (вірш 23). Христос означає помазаний, і апостол говорить, що помазані послідовники Ісуса будуть воскресені першими. Це логічно і розумно, оскільки вони будуть пов'язані з Ісусом у царстві як царі і священики. (Матвія 19:28,29; Об'явлення 20:6). Потім піддані царства, всі, хто перебувають у своїх могилах, вийдуть з гробниць, щоб мати можливість отримати життя. Івана 5:28,29

Плотські тіла і духовні тіла

Потім Павло каже: «Але хтось скаже: як воскреснуть мертві, і з яким тілом вони прийдуть? ... Те, що ти сієш, ти сієш не те тіло, яке буде, а голе зерно, може пшеничне, а може якесь інше зерно: але Бог дає йому тіло, як йому подобається, і кожному насінню своє тіло. Не

всяке тіло є однаковим тілом: є одне тіло людське, інше тіло тварин, інше риб, інше птахів. Є також тіла небесні і тіла земні: але слава небесних є одна, а слава земних інша. Є одна слава сонця, інша слава місяця, інша слава зірок: бо одна зірка відрізняється від іншої зірки славою. Так само і воскресіння мертвих. Воно сіється в тлінні, а воскресає в нетлінні; воно сіється в безчесті, а воскресає в славі; воно сіється в немочі, а воскресає в силі; воно сіється тілом природним, а воскресає тілом духовним. Є тіло природне, а є тіло духовне. 1 Коринтян 15:35-44

У цьому висловлюванні апостола Павла використовується кілька ілюстрацій, які вказують на те, що при воскресінні буде більше ніж один вид тіла, а саме тіла з плоті та тіла з духу. Вид тіла, яке матиме кожна людина, залежить від того, що було посіяно у смерті. «Воно», про яке апостол говорить у тридцять восьмому вірші, — це особистість або характер, який людина розвиває у цьому житті. Переважна більшість людства матиме характер, який найкраще підходить для життя тут, на землі. Тому вони матимуть тіло з плоті. У царстві земля буде чудовим місцем для життя, і ті, хто досягнуть вічного життя тут, на землі, будуть вічно славити Бога за Його милість і благословення.

Однак у наш час, після П'ятидесятниці, деякі дізналися про вищу можливість життя, яка стала можливою завдяки крові Ісуса. Відповідаючи на заклик йти Його слідами, вони запрошені перетворити свої думки та прихильності від земних речей і спрямувати їх на духовні речі. (Римлянам 12:1,2; Колоссянам 3:1-3). Ці люди протягом свого християнського шляху перетворюють свої думки, вивчаючи Боже Слово. Застосовуючи його принципи у своєму житті до такої міри, що розвивають духовний розум, який є характером, який вони сіють у смерті, вони отримають духовне тіло у воскресінні.

Апостол завершує своє пояснення воскресіння, стверджуючи, що тим, хто воскресне до духовної природи, буде дано безсмертя. «Бо це тлінне повинно одягнутись у нетлінне, а це смертне повинно одягнутись у безсмертя. Тож коли це тлінне одягнеться в нетлінне, а це смертне одягнеться в безсмертя, тоді збудеться написане: «Смерть поглинута перемогою». (1 Коринтян 15:53,54). Ідея цього тексту полягає в тому, що коли робота нинішнього віку буде завершена і всі, хто має бути божественної природи, воскреснуть, тоді пророцтво в Ісаї 25:6-10, яке Павло частково процитував, збудеться. Це пророцтво про царство і благословення, які будуть даровані

людству, коли воно повернеться з пороку землі у воскресінні.

«Він [Бог] поглине смерть у перемозі; і Господь Бог зітре сльози з усіх облич; і докір свого народу Він усуне з усієї землі, бо Господь сказав це. І в той день скажуть: Ось, це наш Бог, на якого ми чекали, і Він нас спасе; це Господь, на якого ми чекали, ми будемо радіти і веселитися в Його спасінні.» (Ісая 25:8,9). Тож радійтемо впевненості у воскресінні, про яке говорили пророки, Ісус і вірні апостоли. Слава Богу за це розуміння!